

ಒಂದು ವೇಳೆ ಇಂಜನಿಯರನೊಬ್ಬ ಭ್ರಷ್ಟನಾದರೆ ಕೆಲವು
 ಸೇತುವೆ, ಕಟ್ಟಡಗಳು ಅಕಾಲಿಕವಾಗಿ ನೆಲಕ್ಕುರುಳುತ್ತವೆ.
 ಒಂದು ವೇಳೆ ವೈದ್ಯನೊಬ್ಬ ಭ್ರಷ್ಟನಾದರೆ
 ಕೆಲವು ಜನರ ಆಕಾಲ ಮರಣವಾಗುತ್ತದೆ.
 ಆದರೆ ಶಿಕ್ಷಕನೊಬ್ಬ ಭ್ರಷ್ಟನಾದರೆ ಮುಂದೆ ಬರುವ ಸಮಸ್ಯೆ
 ಜನಾಂಗವೇ ನಾಶವಾಗುತ್ತದೆ.
 ಇಂದು ದೇಶದ ಭವಿಷ್ಯ ಶಿಕ್ಷಕರ ಕೈಯಲ್ಲಿದೆ.
 ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವರ ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ನವ ಪೀಠಿಗೆ
 ಏನನ್ನಾದರೂ ಕಲಿಯಲು ಕುಳಿತ್ತಿದೆ.
 ಒಂದು ವೇಳೆ ದೇಶದ ಒಂದು ಕೋಟಿ ಎಂಬತ್ತು ಲಕ್ಷ
 ಶಿಕ್ಷಕರು “ನಾವು 2020 ರೊಳಗೆ ಭಾರತವನ್ನು
 “ವಿಕಸಿತ ರಾಷ್ಟ್ರ”ವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ”
 ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರೆ
 “ವಿಶ್ವರಾಷ್ಟ್ರ”ವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬಲ್ಲರವರು.

ಚಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಜನರನ್ನು ದುಃಖಿಗಳಿಂದು
 ಗುರುತಿಸಲಾಗಿದೆ. ಒಂದು-ಯಾರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ
 ಅವಿವಾಹಿತ ಕನ್ನೆ ಇರುವಳೋ ಅವರು, ಎರಡು-ಯಾರ
 ಮೇಲೆ ಸಾಲದ ಹೊರೆ ಇದೆಯೋ ಅವರು.
 ಕನ್ನೆ ಮತ್ತು ಸಾಲ ಇರುವವರಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ನಿದ್ದೆ
 ಹಾರಿಹೋಗಿರುತ್ತದೆ. ಕನ್ನೆ ಮತ್ತು ಸಾಲ
 ದೊಡ್ಡದಾಗಲು ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯಚೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಇವೆರಡೂ
 ನೋಡ-ನೋಡುತ್ತಿರುವಂತೆಯೇ ದೊಡ್ಡದಾಗಿಬಿಡುತ್ತವೆ.
 ಕನ್ನೆಯ ಹಸ್ತಗಳು ಹಳದಿಯಾದಾಗ ಹಾಗೂ
 ಸಾಲದಿಂದ ಕೃಂಜಿಗಳು ಸಡಿಲವಾದಾಗ ಮನುಷ್ಯ ನಿಶ್ಚಿಂತನಾಗಿ
 ನಿದ್ರಿಸಬಹುದು. ಸಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಹೆದರಿ,
 ಆದರೆ ಕನ್ನೆಯನ್ನು ನೀಡಲು ಹೆದರದಿರಿ,
 ಯಾಕೆಂದರೆ ಕನ್ನೆಯು ನಮ್ಮ ಅಮಾನತ್ತು ಅವಳನ್ನು
 ಕೊಡಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಪುತ್ರ ನಿಮ್ಮ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅದು ಯಾವ ಆಶ್ಚರ್ಯವಿಲ್ಲ
ಆತ ಮಾಡಿಯೇ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ.

ಯಾಕೆಂದರೆ ಆತ ನಿಮ್ಮ ರಕ್ತವೇ ಆಗಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೆ ಒಂದು
ವೇಳೆ ನಿಮ್ಮ ಪುತ್ರನ ಪತ್ತಿ (ಸೊಸೆ) ಸೇವೆ ಮಾಡಿದರೆ
ಅದು ಆಶ್ಚರ್ಯದ ಸಂಗತಿ.

ಆ ರಕ್ತವಂತೂ ನಿಮ್ಮ ದೂರದ ವಂಶಾವಳಿಯರೂ
ಇರಲಾರದು. ಆದರೂ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆಂದರೆ ಅದು
ನಿತ್ಯತವಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಯಾವುದೋ ಜನ್ಮದ
ಪುಣ್ಯದ ಫಲವಾಗಿದೆ.

ಇಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ಪುಣ್ಯವನ್ನು
ಅನುಭವಿಸುವುದು ಬಹಳ ಜನರ ಅದೃಷ್ಟದಲ್ಲಿದೆ.
ಆದರೆ, ಪುತ್ರ, ಹಾಗೂ ಪುತ್ರನ ಪತ್ತಿ (ಸೊಸೆ)ಯ
ಸೇವೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವುದು
ಕೆಲವೇ ತಂಡ-ತಾಯಿಗಳ ಭಾಗ್ಯವಾಗಿದೆ.

ನೇರಹೊರೆಯ ಧರ್ಮವನ್ನು ಪಾಲಿಸಿರಿ; ನೇರಹೊರೆಯ
ಧರ್ಮವೆಂದರೇನು ? ಅಂದರೆ, ನೀವು ಆವಶ್ಯವಾಗಿ
ಉಂಟ ಮಾಡಿ ಆದರೆ ನಿಮ್ಮ ನೇರೆಯಲ್ಲಿರುವವರು
ಉಪವಾಸವಿರದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿ.
ನೇರೆಯಲ್ಲಿರುವವರು ಒಳ್ಳೆಯವರಾಗಿದ್ದರೆ ಅದು
ಆಶೀರ್ವಾದ.

ನೇರೆಯವರೊಂದಿಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಜಗತ್ ಚೇಡ
ಯಾಕೆಂದರೆ ನಾವು ಸೈಹಿತರಿಲ್ಲದೆ ಬದುಕಬಹುದು.
ಆದರೆ ನೇರೆಯವರಿಲ್ಲದೆ ಬದುಕಲಾರೆವು.

ನೇರೆಯವರ ಸುಖ-ದುಃಖಗಳಲ್ಲಿ ಸಹಭಾಗಿಯಾಗಿರಿ
ಕಾರಣವೆಂದರೆ, ನೇರೆಯವರ ಮನಸೆಗೆ ಚೆಂಕಿ ಬಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮ
ಸಂಪತ್ತಿಗೂ ಅಪಾಯವಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ.
ಅಲ್ಲದೇ, ನಿಮ್ಮ ನೇರೆಯವರಿಗೆ ನೀವು ಖಾರಸೇವೆ ಕಳಿಸಿದರೆ
ಅವರಿಂದ ನಿಮಗೆ ಏತಾಯಿ ಆವಶ್ಯವಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ.

ಮುನಿಶ್ರೀಗಳೇ ! ಒಂದು ಸಲ ನೀವು ಎಲ್ಲ ಆತ್ಮರುಗಳು
 ಸಮಾನವಾಗಿವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೀರಾ ಮತ್ತೆ ತಾವು
 ಪ್ರವಚನ ಮಾಡುವಾಗ ಉನ್ನತ ಸಾಫಿದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ನಮಗೆ
 ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿಸುತ್ತೀರ, ಇದರಫ್ರೆ ನೀವು ನಿಮ್ಮನ್ನು
 ದೊಡ್ಡವರೆಂದೂ ಹಾಗೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಚಿಕ್ಕವರೆಂದೂ
 ತಿಳಿಯುತ್ತೀರಿ ! ಜಿಜ್ಞಾಸುಗಳೇ ನಿಮಗೆ ಶಹಬಾಸ್ !
 ಉನ್ನತಾಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಕೊಳ್ಳುವುದು ಮುನಿ
 ತರುಣಸಾಗರನ ಆಸಕ್ತಿ ಅಲ್ಲ, ಅನಿವಾಯ.
 ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಕಾರಣ ನಾವು ಉನ್ನತ ಆಸನದ ಮೇಲೆ
 ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೂ ಒಂದು
 ಅಪೇಕ್ಷೆಯಿಂದ ನಾವು ಚಿಕ್ಕವರು ನೀವು ದೊಡ್ಡವರು
 ಇರುತ್ತೀರಿ. ಕಾರಣವೆಂದರೆ, ನಾನು “ಚೋಕಿ” ಮೇಲೆ
 ಕುಳಿತಿದ್ದರೆ ಚೋಕಿದಾರ ಹಾಗೂ ತಾವು
 ‘ಜಮೀನ್’ನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದರೆ
 ಜಮೀನುದಾರರಾಗಿರುತ್ತೀರಿ ಅಲ್ಲವೇ ?
 ಹತ್ತು ಹಸುಗಳನ್ನು ದಾನ ಮಾಡುವುದು ದೊಡ್ಡ ಪುಣ್ಯ.
 ಆದರೆ ಖಿಸಾಯಿಭಾನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವ
 ಒಂದು ಹಸುವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವುದು ಅದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡಪುಣ್ಯ.

ಹತ್ತು ಮಂದಿರಗಳನ್ನೂ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುವುದು
ದೊಡ್ಡ ಪುಣ್ಯ.
 ಆದರೆ ಒಂದು ಪ್ರಾಚೀನ ಮಂದಿರವನ್ನು
 ಜೀಜ್ಞೋಽದಾರ ಮಾಡುವುದು
 ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ದೊಡ್ಡ ಪುಣ್ಯ.
 ಹತ್ತು ಪ್ರಾಚೀನ ಮಂದಿರಗಳನ್ನೂ ಜೀಜ್ಞೋಽದಾರ
 ಮಾಡುವುದು ದೊಡ್ಡ ಪುಣ್ಯವಾದರೂ,
 ಒಬ್ಬ ಆತಂಕವಾದಿಯನ್ನು ಅಹಿಂಸಾವಾದಿಯನ್ನಾಗಿ
 ಮಾಡುವುದು ಅದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಪುಣ್ಯ.
 ಒಂದು ವೇಳೆ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದ ಒಬ್ಬ
 ಮಾಂಸಾಹಾರಿ ವೃಕ್ತಿ ಯನ್ನು ಶಾಖಾಹಾರಿಯನ್ನಾಗಿ
 ಮಾಡಿದರೆ ನೀವು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತೇ
 ನಾಲ್ಕು ತೀರ್ಥಕ್ಷೇತ್ರಗಳ
 ಯಾತ್ರೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ
 ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಗಳಿಸಿದರೆಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ.

ನಾನು ಸೂರತಾನಲ್ಲಿದ್ದೆ ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕಿ,
“ಮುನಿಶ್ರೀಗಳೇ ! ತಾವುಗಳು ಬಂದಿದ್ದರಿಂದ ನನಗೆ
ತೊಂದರೆ ಆಯಿತು” ಎಂದಳು.

“ಅದು ಹೇಗೆ ?” ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳಿದೆ.

ಅದಕ್ಕೆ ಮುದುಕಿ, “ನಾನು ಮತ್ತು ನನ್ನ ಸೋಸೆ, ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ತಮ್ಮ
ಪ್ರವಚನದಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ತತ್ವಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು
ಸಾಯಂಕಾಲ, ತಮ್ಮ ಆನಂದ ಯಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ
ಇರುತ್ತೇವೆ” ಎಂದಳು. “ಒಳ್ಳೆಯದೇ ಆಯಿತಲ್ಲ,
ಇದರಲ್ಲಿ ತೊಂದರೆಯ ಮಾತೇನಿದೆ” ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ.
“ತೊಂದರೆ ಎಂದರೆ, ತಾವು ಸೂರತಾಗೆ ಬಂದಾಗಿನಿಂದ
ಸೋಸೆಯೊಂದಿಗೆ ಜಗಳವಾಡಲೂ ಸಹ ಸಮಯ
ಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಮುದುಕಿ ಹೇಳಿದಳು. “ಆಮ್ಮಾ !
ಮುನಿ ತರುಣಸಾಗರ ಸೂರತಾಗೆ ಬಂದದ್ದು ಹಾಗೂ
ಸತ್ಯಾಂಗದಲ್ಲಿ ನೀವು ಬಂದು ಕೇಳಿದ್ದು
ಸಾಧಕವಾಯಿತು” ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಿದೆ.

ನಿಮ್ಮ ಮನಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ಪರಿವಾರದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ
ನೆಲೆಸಬೇಕಿನ್ನು ನೀವು ಬಯಿಸುವುದಾದರೆ
ನಿಮ್ಮ ಮನಗ್ಗೆ ತೊಂತ್ರಿಕಾ ಮತ್ತು ಶಾಂತಿಕರನ್ನು
ಎಂದಿಗೆ ಬರದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿ.

ಇವರುಗಳನ್ನು ಸ್ವಾಯ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿಯೇ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ
ಬಿಳ್ಳಿಟ್ಟಿಬಿಡಿ. ಯಾಕೆಂದರೆ
ಯಾವ ಮನಗ್ಗೆ ಇವರುಗಳ ಬಂದು ಹೋಗುವ
ಕ್ರಿಯೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿವಾಗುತ್ತದೋ ಆ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ
ಶಾಂತಿ ಭಂಗವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಹಿಳೆಯರೇ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ
ಮೊದಲು ಇವರಿಗೆ ಬಲಿಯಾಗುತ್ತಾರೆ.
ಒಂದು ಸಾರಿ ಪಂಚರಿಂದ ಹಾಳೆ ತೆರೆಯುತ್ತಿದರೆ ಪುನಃ
ಆ ಹಾಳೆಗ್ಗೆ ತೆರೆಯುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತವೆ
ಹಾಗೂ ಅಪ್ಪಾಯ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಲೇ ಸಾಗುತ್ತದೆ.

ಪ್ರತಿರು ನಾಲ್ಕು ತರಹದವರಿದಾರೆ. ಒಬ್ಬ ಪಡೆಯುವಾತ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಯಾವನಿಂದ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೋ ಅವನು ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿನಾಗಿ ಬಂದ. ಈಗ ಅವನಿಗೆ ಓದಿಸಿ-ಬರೆಯಿಸಿ, ಮದುವೆ ಮಾಡಿ ಆತನ ಕೊಡುವ-ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವ ಕ್ರಿಯೆ ಪ್ರಾಣವಾಗುವುದು.

ಆತ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ.

ಎರಡನೆಯವ-ಶತ್ರು-ಪ್ರತಿ, ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದ ಶತ್ರುವು ಪ್ರತಿನಾಗಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ಇಂಥಹ ಪ್ರತಿ, ಹೆಚ್ಚಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೂ ದುಃಖ ನೀಡುತ್ತಾನೆ. ಮೂರನೆಯವ- ಉದಾಸೀನ ಪ್ರತಿ- ಇಂಥಹ ಪ್ರತಿ, ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳಿಗೆ ಸುಖಿವನ್ನಾಗಲಿ, ದುಃಖಿವನ್ನಾಗಲಿ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನು ಹೆಸರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಪ್ರತಿನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ.

ನಾಲ್ಕನೆಯವ-ಸೇವಕ-ಪ್ರತಿ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನೀವು ಯಾರಿಗಾದರೂ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಅವರೇ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರತಿನಾಗಿ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಇಂಥಹ ಪ್ರತಿರು ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳಿಗೆ ಬಹಳ ಸುಖಿ ನೀಡುತ್ತಾರೆ.

ರೆಲು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಒಬ್ಬ ಭಿಕಾರಿ ಸದಾ ಪ್ರಸನ್ನನಾಗಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಇರುತ್ತಿದ್ದ , ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು ಆತನಿಗೆ ಆರೆ ! ಸಹೋದರಾ ನೀನು ಭಿಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದೀರೂ ಕುಂಟನೂ ಆಗಿದ್ದೀರೂ, ನಿನ್ನ ಬಳಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೂ ನೀನು ಇಷ್ಟೊಂದು ಸಂತೋಷನಾಗಿದ್ದೀರೂ ಹೇಗೆ ? ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಆಗ ಆತ,

“ಬಾಬೂಜೀ, ಭಗವಂತನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ನಾನು ಕುರುಡನಾಗಿಲ್ಲ.

ನಾನು ನಡೆದಾಡದಿದ್ದರೇನಾಯಿತು, ನೋಡಬಲ್ಲವನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ನನಗೆ ಏನು ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೋ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನನಗೆ ದೇವರ ಬಗ್ಗೆ ಬೇಸರವಿಲ್ಲ, ಅಲ್ಲದೇ ನನಗೆ ಏನು ಸಿಕ್ಕಿದೆಯೋ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಧನ್ಯವಾದಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತೇನೆ ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಇದೇ ದುಃಖದಲ್ಲಿಯೂ ಸುಖಿವನ್ನು ಹುಡುಕುವ ಕಳೆ.

ನಿಮ್ಮ ಪರಿಶ್ರಮ ಹಾಗೂ ಬೆವರು ಸುರಿಸಿ ಗಳಿಸಿದ್ದನ್ನು
 ನಿಮ್ಮ ಧರ್ಮ-ಪತ್ರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕು,
 ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮನೆಯ ನಿಜವಾದ ಲಕ್ಷ್ಯೇ ಅವಲೇ,
 ತಿಜೋರಿಯಲ್ಲಿರುವ ಲಕ್ಷ್ಯೇ ಸದಾ ನಿಂತಿರುತ್ತಾಳೆ ; ಆದರೆ
 ಮನೆಯ ಲಕ್ಷ್ಯೇ ಜೀವನದುದ್ದಕ್ಕೂ ಜೊತೆಗಿರುತ್ತಾಳೆ.
 ಯಾವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಪೇಟಿಯ ಲಕ್ಷ್ಯೇ (ಧನಲಕ್ಷ್ಯೇ)ಯಿಂದ
 ಶರಾಬು ಕುಡಿಯುತ್ತಾನೆ ಹಾಗೂ ಮನಿಗೆ ಬಂದು
 ಗೃಹಲಕ್ಷ್ಯೇ (ಪತ್ರಿ)ಯ ಅಪಮಾನ ಮಾಡುತ್ತಾನೋ,
 ಅವಳ ಜೊತೆ ಬೈಗುಳವನ್ನಾಡುತ್ತಾನೋ,
 ಹೊಡೆದು ಬಡಿದು ಮಾಡುತ್ತಾನೋ ಆತ ಜೀವನದಲ್ಲಿ
 ಎರಡೂ ಲಕ್ಷ್ಯಗಳಿಂದಲೂ ವಂಚಿತನಾಗುತ್ತಾನೆ.
 ಆತನ ತಿಜೋರಿಯಲ್ಲಿರುವ ಲಕ್ಷ್ಯೇ ಮುಂದಿನ ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ
 ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ ಮತ್ತು ಮನೆಯ
 ಲಕ್ಷ್ಯೇ ಹಿಂದಿನ ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ.

ಕೆಲವು ಜನರಿಗೆ ನನ್ನ ಈ ಹೇಳಿಕೆ ಅಪ್ರಯವನಿಸುತ್ತದೆ,
 ಆದರೆ ಇದು ಕಹಿ ಸತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇಂದು ದೇಶದ ಸಂತರು
 ಮಹಾತ್ಮರು, ಮಹಾಮಂಡೇಶ್ವರರು ಮತ್ತು
 ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಅಪಾರ ಸಂಪತ್ತಿನ ಮಾಲೀಕರಾಗಿ
 ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಆಶ್ರಮಗಳು
 ಬಹುಮರ್ಮಲ್ಯದ ವಾಹನಗಳು ಹಾಗೂ ಭವ್ಯ ಜೀವನ
 ಶೈಲಿಯನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಅವರು ಭಾರತದ ವಿರಕ್ತ-ಸಂತರು
 ಎಂದು ಅನಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಹೇಗೆ ನೇತಾ-ನಾಯಕರುಗಳು
 ಸಂಪತ್ತಿಯ ಶೋಧನೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಹಾಗೆಯೇ
 ಸಾಧು-ಸಂತರ ಸಂಪತ್ತಿಯ ಶೋಧನೆಯೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ.
 ಇಂದು ಅವರು ‘ಸಾಧನ’ಯಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆ ‘ಸಾಧನ’ಗಳಲ್ಲಿ
 ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. “ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ವೇಶ್ವಾಗೃಹದಲ್ಲಿ
 ಹಾಗೂ ಸಾಧು ಬ್ಯಾಂಕ್ ನಲ್ಲಿ ಎಂದಿಗೂ ಶೋಭೆಯನ್ನು
 ತರಲಾರರು” ಎನ್ನುವ ಮಾತು ನೆನಪಿರಲಿ.

ಭಾರತ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೊಡ್ಡದಾದ ಯುವ
ರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಿದೆ. ಈ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ 54 ಕೋಟಿ
ಯುವಕರಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಭಾರತ ವೃದ್ಧರ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ
ನಿಂತಿದೆ ಎಂದು ನನಗನಿಸುತ್ತದೆ.

ಕಾರಣವೆಂದರೆ, ಇಂದಿಗೂ ನಮಗೆ ಗತಿಸಿದ ಫುಟನೆಗಳನ್ನು
ಹಾಗೂ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುವಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ
ಹೇಳುವಲ್ಲಿ ಆನಂದವಿದೆ.

ಮನುಷ್ಯ ಕಳೆದುಹೋದ ಸಮಯವನ್ನು
ಕೇಳುವಲ್ಲಿ ಆನಂದ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಆತನ ವೃದ್ಧಾವಸ್ಥೆ
ಪೂರಂಭವಾಯಿತೆಂದು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಡಬೇಕು.

ವೃದ್ಧರು ಭೂತಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬದುಕುತ್ತಾರೆ.

ಮುಕ್ಕಳು ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಬದುಕುತ್ತಾರೆ.

ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ಬದುಕುವವರೇ ಯುವಕರಿದ್ದಾರೆ.

ಒಬ್ಬ ಕಳ್ಳನಿದ್ದ ಆತ ಪ್ರತಿದಿನ ಮಹಾವೀರ ಸ್ವಾಮಿಯ
ಪ್ರವಚನ ಕೇಳಲು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ,
ಪ್ರವಚನ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ , ಪ್ರವಚನ ಮುಗಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ,
ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಲು ಹೋರದುತ್ತಿದ್ದ.
ಒಂದು ದಿನ ಮಹಾವೀರರು ಆತನನ್ನು
“ನೀನು ಹೀಗೆ ಏಕ ಮಾಡುತ್ತೀಯಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.
ಕಳ್ಳ ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಾ , “ಪ್ರಭು ! ಪ್ರವಚನ
ಕೇಳುವುದರಿಂದ ಪರ-ಲೋಕ ಸುಧಾರಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು
ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಇಹ-ಲೋಕ ಸುಧಾರಿಸುತ್ತದೆ.
ಕೇವಲ ಪ್ರವಚನ ಕೇಳುವವರು ಕೇವಲ ಒಂದೇ
ಲೋಕವನ್ನು ಸುಧಾರಿಸುತ್ತಾರೆ, ನಾನಂತರ ಎರಡನ್ನೂ
ಸುಧಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಇಂದಿನ
ನೇತಾರರಂತೆ ಆತ ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿವಂತ ಕಳ್ಳನಾಗಿದ್ದ.

ನೀವು ಯಂತ ದಂಪತಿಗಳಾಗಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ಒಂದು
ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳಿ.
ಇಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ವೃದ್ಧರು
ಬಹಳ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ.

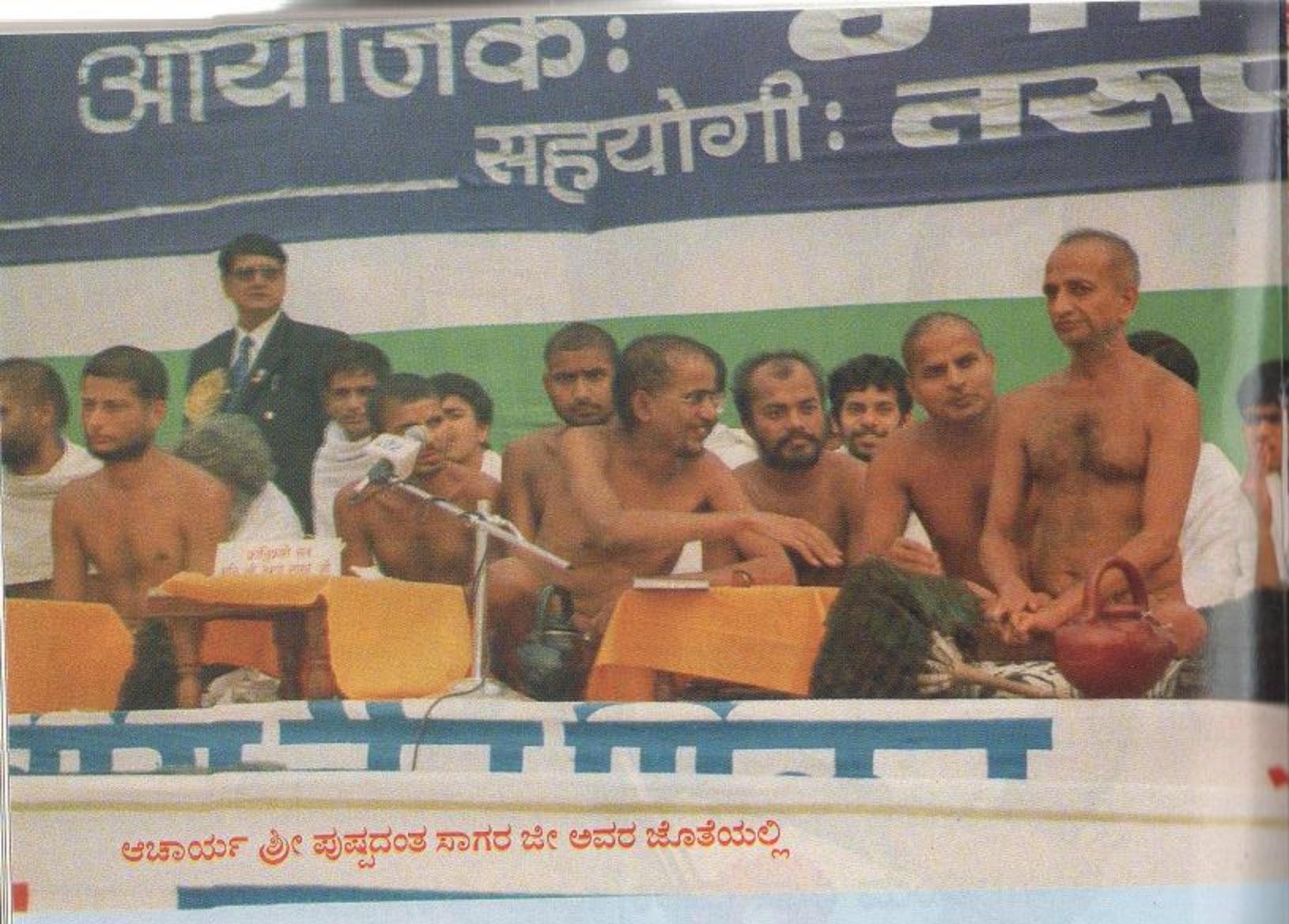
ಅದು ನಿಮಗೆ ಹಿಡಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲವೇ ?
ಇರಲಿ, ಇದರಿಂದ ನೀವು ಒಂದು ಪಾಠ ಕಲಿಯಿರಿ.
ಅದೆಂದರೆ “ನಾಳೆ ನೀವು ವೃದ್ಧರಾದಾಗ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಿಂತ
ಹೆಚ್ಚು ಮಾತನಾಡುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು.
ಕೆಗಿನಿಂದಲೇ ಕಡಿಮೆ ಹೇಳುವ ಅಭ್ಯಾಸ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿರಿ.
ಮಾತಿಗೆ ಕಡಿವಾಣ ಹಾಕಿ ಏಕೆಂದರೆ
ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಘಷಣಗಳು
ಇದರಿಂದಲೇ ಆಗುತ್ತವೆ.

ವಾಣಿಯು ಏಣಿಯ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡಲಿ, ಆಗ
ಸರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಬಾಣದ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡಿದರೆ
ಜೀವನದಲ್ಲಿ ‘ಮಹಾಭಾರತ’ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ.

ಗೌತಮಿದೆಯೆ ? ಪುರುಷರಿಗಿಂತ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ
ಜೀವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಂಕे-ಸಂಖ್ಯೆಗಳು ತಿಳಿಸುವಂತೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ
ವಿಧುರರಿಗಿಂತ ವಿಧವೆಯರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದಾರೆ.
ಕಾರಣವೆಂದರೆ. ಸ್ತ್ರೀಯರು ಸಮರ್ಪಣ ಭಾವದಲ್ಲಿ,
ಪುರುಷರು ‘ಹಟಮಾರಿತನ’ (ಭಲ)ದಲ್ಲಿ ಬದುಕುತ್ತಾರೆ.
ಯಾರು ಭಲದಲ್ಲಿ ಬದುಕುತ್ತಾರೋ ಅವರು ಬಹುಬೇಗನೆ
ಸಾಯುತ್ತಾರೆ. ಹಲ್ಲುಗಳು ಬೇಗನೆ ಮುರಿಯುತ್ತವೆ. ನಾಲಿಗೆ
ಎಲ್ಲ ಸೀಳುತ್ತದೆ ? ಹುಚ್ಚಾಸ್ತ್ರಯಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯರಿಗಿಂತ
ಪುರುಷರ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದು ಸತ್ಯದ ಸಂಗತಿ ಇದಕ್ಕೆ
ಕಾರಣವೇನು ? ಮಹಿಳೆಯರು ಪ್ರತಿದಿನ ಸ್ವಲ್ಪ-ಸ್ವಲ್ಪ
ಮಚ್ಚತನವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ದುಃಖ ಹಾಗೂ ಸಿಟ್ಟು
ಬಂದಾಗ ಅತ್ಯಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೊಡೆದುಬಿಡುತ್ತಾರೆ
ಆದರೆ ಪುರುಷರು ತಮ್ಮ ಮೀಸೆ ಮಣ್ಣಾದೀತೆಂದು
ಅಳುವುದೇ ಇಲ್ಲ, ದುಃಖ ಮತ್ತು ಪೀಡೆಯನ್ನು ಒಳಗೊಳಗೆ
ಅದುಮುತ್ತಾರೆ, ಮತ್ತೆ ಒಂದು ದಿನ ವಿಸ್ಮೇಷಣವಾಗಿ
ಅವರು ಪ್ರಾಣ ಮಚ್ಚರಾಗುತ್ತಾರೆ.
ಮತ್ತೆ ಹುಚ್ಚಾಸ್ತ್ರಯೇ ಅವರ ಸಾನವಾಗುತ್ತದೆ.

ಕೆಲವರು ಪ್ರತಿವರ್ಷ ತಮ್ಮ ಜನ್ಮದಿನವನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತಾರೆ.
 ಆಚರಿಸಲೂ ಬೇಕು ಯಾಕೆಂದರೆ ವಯಸ್ಸು ಎಂದಿಗೂ
 ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಿರಂತರವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ
 ಇರುತ್ತದೆ. ನೀವೂ ಸಹ ನಿಮ್ಮ ಜನ್ಮದಿನವನ್ನು ಹಲವಾರು
 ಬಾರಿ ಆಚರಿಸಿರಬೇಕು. ಕೆಲವು ಸಾರಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು
 ಹೋಟೆಲ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಸಾರಿ ಮಂದಿರಗಳಲ್ಲಿ
 ಹಾಗೂ ತೀರ್ಥ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಆಚರಿಸಿರಬಹುದು.
 ಈಗ ನನ್ನದೊಂದು ಸಲಹೆ ಇದೆ, ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಒಂದು
 ಜನ್ಮದಿನವನ್ನು ಸೃಜನದಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಆಚರಿಸಿ, ಕಾರಣವೆಂದರೆ
 ಜನವಸತಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಜೀವನವನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ತಿಳಿಯಲು
 ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಸೃಜನದಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡೇ ಜೀವನವನ್ನು
 ತಿಳಿಯಬಹುದಾಗಿದೆ. ಹಾಗೇ ನೋಡಿದರೆ ಶರೀರವು
 ಸೃಜನದ ಮನೆಯಾಗಿದೆ ಹಾಗೂ ಸೃಜನವು ಮತ್ತೊಂದು
 ಮನೆಯಾಗಿದೆ, ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಹೋಗಿ
 ಇಂದೋ-ನಾಳೆಯೋ ಏಶಾಮ ಪಡೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ.

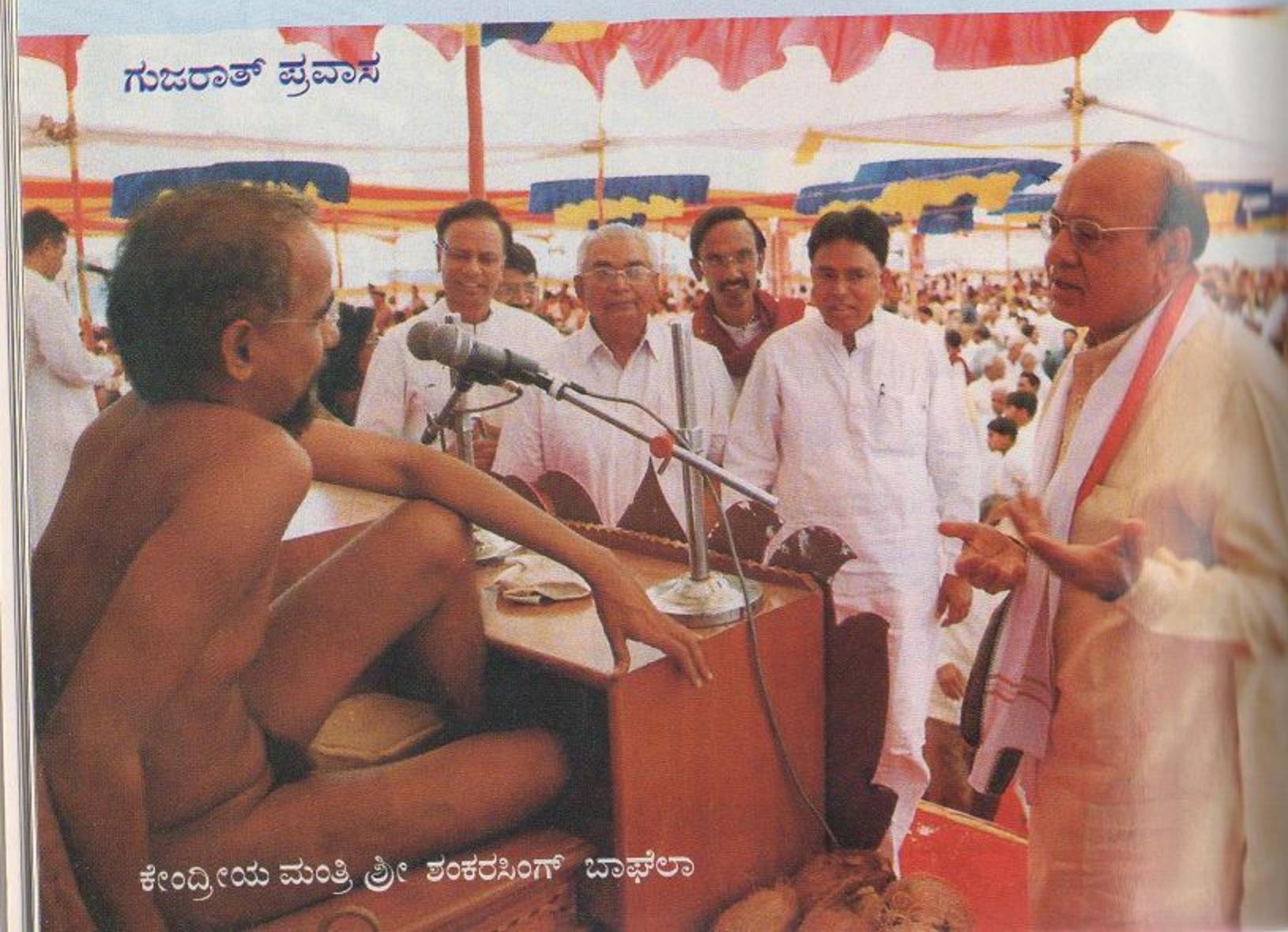

આયાજક શ્રી પુષ્પદંત સાગર જી અવર ચોતેયલી

બલ્લેયદુ ! જસ્તુ હોરડુતેવે

કેંદ્રીય મુંત્રી શ્રી તંકરસિંગ બાફેલા

નાવેલ્લદુ નિમગે આરતી ઎ત્તુવેવ

ನಾಯಿಗಳು ಎರಡು ಪ್ರಕಾರದಾಗಿವೆ.
ಒಂದು ಸಾಕಿದ ನಾಯಿ ಮತ್ತೊಂದು ಬಿಡಾಡಿ ನಾಯಿ.
ಸಾಕಿದ ನಾಯಿಗೆ ಅದರ ಕೊರಳಲ್ಲಿ
ಒಂದು ಪಟ್ಟಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಆ ಪಟ್ಟಿಯ ಕಾರಣ
ಅದನ್ನು ಯಾರೂ ಭೇಡಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಅಥವಾ
ಬಂಧಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಹಾಗೂ ಹೊಡೆಯುವುದೂ ಇಲ್ಲ:
ಆದರೆ, ಬೀಡಾಡಿ ನಾಯಿಯಾದರೆ
ಅದರ ಕೊರಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಪಟ್ಟಿ ಇರದ ಕಾರಣ
ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರು ಅದನ್ನು ಭೇಡಿಸುತ್ತಾರೆ,
ಹೊಡೆಯುತ್ತಾರೆ.

ನೀವೂ ಸಹ ಒಂದು ವೇಳೆ ನಿಮ್ಮ ಕೊರಳಲ್ಲಿ
ದೇವರ ಹೆಸರು ಮತ್ತು ಸದ್ಗುರುವಿನ ಆಶೀರ್ವಾದದ
ಪಟ್ಟಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ನಿಮಗೂ ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ
ಯಾವುದೇ ಅಸುರ ಶಕ್ತಿ ಹಾಗೂ ತಾಮಸಿಕ ಶಕ್ತಿ
ಭೇಡಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

“ದಿಗಂಬರ ಮುನಿಯ ಶರೀರದ ಮೇಲೆ ಲಂಗೋಟಿ
ಯಾಕೆ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಯಾರೋ ಕೇಳಿದರು, ಅದಕ್ಕೆ ನಾನು
“ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಖೋಟಾತನ ಇದ್ದಾಗಲೇ
ಶರೀರದ ಮೇಲೆ ಲಂಗೋಟಿ ಇರುತ್ತದೆ. ದಿಗಂಬರ
ಮುನಿಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಖೋಟಾತನವಿಲ್ಲದೆ
ಇರುವುದರಿಂದ ಅವರ ಶರೀರದ ಮೇಲೆ
ಲಂಗೋಟಿಯೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ವಸ್ತ್ರವಂತೂ
ವಿಕಾರಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಡಲು ಇದೆ. ವಿಕಾರಗಳಿಂದ
ದೂರವಿರುವ ಮನು ಹಾಗೂ ಮುನಿಗೆ ವಸ್ತ್ರದ ಅವಶ್ಯಕತೆ
ಯಾಕೆ ? ವಾಸ್ತವಿಕವಾಗಿ ಈ ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ದಿಗಂಬರ
ಮುನಿಯಾಗವುದು ಆಶ್ಚರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿದೆ.
ಸಮಾಜದ ನಗ್ನತೆಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಲು ತನ್ನ ಶರೀರದ
ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದು ಎಸೆಯುವವನೇ ದಿಗಂಬರ
ಜೈನ ಮುನಿಯಾಗಿದ್ದಾನೆ.

ಪ್ರತಿದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಪಾಥ ನೆಯನ್ನು
ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡಿರಿ.
“ಹೇ ಪ್ರಭು ನನ್ನ ಕಾಲುಗಳು ಸುಂಟನಿಗೆ ಕಾಲುಗಳಾಗಲಿ,
ನನ್ನ ಕಣ್ಣಗಳು ಸುರುಡರಿಗೆ ಕಣ್ಣಗಳಾಗಲಿ,
ನನ್ನ ಕೃಗಳು ಅಸಹಾಯಕರಿಗೆ ಸಹಾಯ ನೀಡುವಂತಾಗಲಿ,
ದುಃಖ ಮತ್ತು ಶೋಕದಲ್ಲಿರುವವರಿಗೆ,
ಕನ್ನೀರು ಸುರಿಸುವವರಿಗೆ ಸಾಂತ್ಖನ ನೀಡುವಲ್ಲಿ ನನ್ನ ನಾಲಿಗೆ
ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬರಲಿ, ಯಾವುದೇ ಬಡವ ಮತ್ತು ರೋಗಿಯ
ಖೇದೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಬೆವರು ಸುರಿಯಲಿ, ಯಾವುದೇ ಅತಿಧಿ
ಎಂದೆಂದಿಗೂ ನನ್ನ ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಹಸಿವು
ನೀರಡಿಕೆಯಿಂದ ಹೋಗದಿರಲಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿ.
ಹೇ ಪ್ರಭು ! ನಿಮ್ಮ ಈ ಬಾಲಕನನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ
ಅಹಂನನ್ನಾಗಿ ಇರುವಂತೆ ಮಾಡು, ಪ್ರಭು,
ನನ್ನ ಪ್ರಣಾಮವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸು.

ಚನ್ನದಾತ ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳ ಸ್ಥಾನ ನಾಯಿಯ
 ಮರಿಗಳಿಗೂ ಹಾಗೂ ಕತ್ತೆಯ ಮರಿಗಳಿಗೂ
 ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕಾರ ನೀಡುವ ತಂದೆ-
 ತಾಯಿಗಳು ಕೇವಲ ಉತ್ತಮ ಅದೃಷ್ಟವುಳ್ಳ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ
 ಮಾತ್ರ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಯಾರ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ತಂದೆ-
 ತಾಯಿಗಳು ಅವರ ಬೆರಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೇವಲ
 ನಡೆಯುವುದನ್ನಷ್ಟೇ ಕಲಿಸದೇ ಮಂದಿರಕ್ಕೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು
 ಹೋಗುವುದನ್ನು ಕಲಿಸಿದರೋ ಅಂಥ ಮಕ್ಕಳು ಬಹಳ
 ಅದೃಷ್ಟಶಾಲಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ.
 ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೇವಲ ಹೆಗಲಿನ ಮೇಲೆ ಮತ್ತು ಶೋಡಿಗಳ
 ಮೇಲೆ ಕುಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಿದೇ ಅವರನ್ನು ಸಂಸ್ಕಾರದ
 ಪಾಠಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ದಾಖಲಿಸಬೇಕು. ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳ
 ಸುಖಿದ ಚಿಂತೆಯನ್ನು ನಾಯಿಯೂ ಸಹ ಮಾಡುತ್ತದೆ.
 ತನ್ನ ಸಂತಾನದ ಸುಖಿದ ಜೊತೆಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ
 ಸಂಸ್ಕಾರದ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಚಿಂತನೆ ಮಾಡುವವರೇ ‘ಅಮ್ಮೆ’.

ನೀವು ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳಾಗಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು
 ತಿಳುವಳಿಕೆ ನೀಡಲು ಹೋಗಬೇಡಿ,
 ಯಾಕೆಂದರೆ ಇಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ತಿಳುವಳಿಕೆಯುಳ್ಳ
 ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಮೂರ್ಖ ಮಕ್ಕಳು
 ಹುಟ್ಟುವುದು ನಿಂತುಹೋಗಿದೆ.
 ಇಂದಿನ ಮಕ್ಕಳು ಕಲಿಸುವುದರಿಂದ ಏನನ್ನು ಕಲಿಯುವುದಿಲ್ಲ
 ಅವರು ಕೇವಲ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸುವುದರಿಂದ
 ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ನೀವೇನಾದರೂ ಕಲಿಸಲು
 ಇಚ್ಛಿಸಿದ್ದರೆ ಅದರಂತೆ ನೀವು ಇದ್ದು ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಲು
 ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ ಸಾಕು, ಅವರು ಕಲಿತುಬಿಡುತ್ತಾರೆ.
 ತಾವು ಒಂದು ವೇಳೆ ಮೃಕಳು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ತಮಗೆ
 ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಇಚ್ಛಿಸುವುದಾದರೆ
 ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಮೋದಲು ನೀವು ಪ್ರತಿದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ
 ನಿಮ್ಮ ವೃದ್ಧ ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದನ್ನು
 ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿರಿ.

ಒಗತಿನಲ್ಲಿ ಕಡಕುಗಳು ಇವೆ. ಯಾಕೆ ಇವೆ ?
 ಯಾಕೆಂದರೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಜನರು ತಮ್ಮ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳನ್ನು
 ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಒಳ್ಳೆಯ ಜನರು
 ಏಕಾಂತವಾಸಿಗಳಾಗುತ್ತಾ ಸಾಗಿದ್ದಾರೆ. ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ
 ಮತ್ತು ಹೆಸರನ್ನು ಉಲ್ಲಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಜನರು ಕೆಟ್ಟ ಜನರಿಗಾಗಿ
 ತಮ್ಮ ಆಸನಗಳನ್ನು ತೆರವು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನೆನಪಿನಲ್ಲಿದೆ;
 ಆಸನ ಎಂದಿಗೂ ಖಾಲಿಯಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ.
 ಒಳ್ಳೆಯ ಜನರು ಅದರ ಮೇಲೆ ಕುಲಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ
 ಎಂದಾಗ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಕೆಟ್ಟ ಜನರು ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ
 ಸ್ವಾಧೀನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.
 ಹಾಗೂ ಸಂಚಾಲನೆಯ ಕಡಿವಾಣ ಅವರ ಕೈಗೆ
 ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಂದು ಇದೇ ಆಗುತ್ತದೆ.
 ಪರಿಣಾಮ ಎಲ್ಲರ ಮುಂದೆಯೇ ಇದೆ.

ಮುದುವೆಯ ;ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹುಡುಗ-ಹುಡ್ಗಿರ
 ಜಾತಕಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದರ ಬದಲಾಗಿ
 ಹುಡುಗಿ ಮತ್ತು ಅವಳ ಅತ್ಯೇಯಾಗುವವರ ಜಾತಕಗಳನ್ನು
 ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಬೇಕು.
 ಕಾರಣ, ದಿನ ನಿತ್ಯ ಇವರಿಬ್ಬರೇ ಪರಸ್ಪರ
 ಎದುರಾಗಿರಬೇಕೆಲ್ಲ.
 ಹುಡುಗ-ಹುಡುಗಿಯ ಜಾತಕಗಳನ್ನು ಏನು ನೋಡುವುದು,
 ಅವಂತೂ ಹಾಗೆಯೇ ಹೋಂದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇ.
 ಸುಖಿವಾದ ಗೃಹಸ್ಥ ಜೀವನಕ್ಕೆ ವಧು-ವರರು ಮುಕ್ಕೆಯ
 ಸಮಯದಲ್ಲಿ “ನಾನು ಬೆಂಕಿಯಾದಾಗಿ
 ನೀನು ನೀರಾಗಬೇಕು ಹಾಗೂ ನೀನೂ ಎಂದ್ರಿಯ
 ಬೆಂಕಿಯಾದಾಗ ನಾನು ಜಲಧಾರೆ ಯಾಗುತ್ತಿನೇ,”
 ಎಂಬ ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡಬೇಕು.

ಹಣಿವಾದಾಗ ಉಟ ಮಾಡುವುದು ಪ್ರಕೃತಿ, ಆದರೆ
ಹಸಿವು ಆಗದಿದ್ದಾಗಲೂ ಉಟ ಮಾಡುವುದು ವಿಕೃತಿ
ಹಾಗೂ ಹಸಿವೆಯಿಂದ ಇದ್ದು ಯಾರೋ ಹಸಿದವರಿಗೆ
ಉಟ ಮಾಡಿಸುವುದು ಸಂಸ್ಕೃತಿ.

ಉಟ ಮಾಡುವಾಗ ನಾನು ಉಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ
ಎಂದು ಯೋಚಿಸದೆ, ನನ್ನೊಳಗೆ ವಿರಾಜಮಾನರಾಗಿರುವ
ನನ್ನ ಪ್ರಭುವಿಗೆ ಆಫ್ಯೂ ಏರಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದು ಚಿಂತನೆ
ಮಾಡು. ನೀವು ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸಿ ಉಟ ಮಾಡಿದರೆ ನೀವು
ಎಂದಿಗೂ ಮಾಂಸ, ಮದಿರೆ ಮತ್ತು
ಜದಾದಿಗಳನ್ನು ತಿನ್ನಲಾರಿ. ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ನೀವು
ಇವುಗಳನ್ನು ಭೋಗಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೀರಾ ?
ಇಲ್ಲವಲ್ಲ ! ಅಲ್ಲವೇ ? ಅಂದ ಮೇಲೆ ಇವುಗಳನ್ನು
ನಿಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ನಿಮ್ಮೊಳಗೆ ಆಸಿನನಾಗಿ
ಇರುವ ಪ್ರಭುವಿಗೆ ಯಾಕೆ ಅಪಮಾನ ಮಾಡುತ್ತೀರಾ ?

ಒಗತಿನ ಒಂದು ನೇರವಾದ ನಿಯಮವಿದೆ, ಇಲ್ಲಿ
ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ “ಏನಾದರೂ” ಸಿಗಬಲ್ಲದು.
ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರೆ “ಏನೆಲ್ಲಾ” ಸಹ
ಸಿಗಬಹುದು. ಅದ್ವಾಷ್ಟ ಜೊತೆಗೆಇದ್ದರೆ, “ಬಹಳಷ್ಟು”
ಸಿಗಬಹುದು, ಆದರೆ “ಎಲ್ಲವೂ” ಎಂದಿಗೂ
ಯಾರಿಗೂ ಸಹ ಸಿಗಲಾರದು.
ಆದ್ವರಿಂದ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಹಾಗೂ ಎಲ್ಲವನ್ನು
ತನ್ನದಾಗಿಸಲು ಹುಚ್ಚರಾಗಬೇಡಿ.
ಎನು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿದೆ ಆದರ ಆನಂದ ಪಡೆಯಿರಿ.
ಎನು ನಿಮ್ಮ ನೆರೆಯವರಲ್ಲಿದೆ ಆದನ್ನು ನೋಡಿ
ದುಃಖಿತರಾಗಬೇಡಿ.
ದುಃಖಿ ಆಗುವುದರಿಂದ ನೆರೆಯವರು
ನಿಮಗೆ ಏನನ್ನಾದರೂ ಕೊಡುವ
ಸಂಭವವಿಲ್ಲವಲ್ಲ ! ಅಲ್ಲವೇ ?

ಇಂದು ಚಿಕ್ಕ ಕಥೆ. “ಇದ್ದಳೊಬ್ಬ ಮುದುಕಿ. ಅವಳು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿಯೇ ಸತ್ತು ಹೋದಳು” ಯಾವಾಗ ನಾನು ಈ ಕಥೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೂ-ಜನರು ನಗುತ್ತಾರೆ ಹಾಗೂ “ಮುದುಕಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿಯೇ ಹೇಗೆ ಸತ್ತು ಹೋದಳು ಹಾಗೂ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿಯೇ ಸತ್ತು ಹೋಗಿದ್ದರೆ ಮುದುಕಿ ಹೇಗಾದಳು” ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ.

“ಜನ್ಮವನ್ನೇ ಜೀವನ ಎಂದು ತಿಳಿಯಬೇಡಿ ಯಾವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಕೇವಲ ತಿನ್ನವ ಕುಡಿಯುವ ಹಾಗೂ ನಿದ್ದಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಳಿದುಹೋಯಿತೋ ಅದಕ್ಕೇನು ಬೆಲೆ ? ವ್ಯಕ್ತಿಯ ನಿಜವಾದ ಜನ್ಮವು-ಎಂದು ಆತನಿಗೆ ತನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಜ್ಞಾನವಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಅಂದು ಹಾಗೂ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಧ್ವಾನ ಪ್ರಾರಂಭವಾದಾಗ-ಕೇವಲ ತಾಯಿಯ ಹೊಟ್ಟೆಯಿಂದ ಹೋರಬರುವುದಷ್ಟೇ ಜನ್ಮವಲ್ಲ” ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಭೀಗವಾನ ಮಹಾವೀರರು ಎಲ್ಲ ಕುಳಿತು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೋ ಅಲ್ಲ ಅವರ ತಪದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಹಸು ಮತ್ತು ಹುಲಿ ಒಂದೇ ಪಾತ್ರಯಲ್ಲಿ ಜೊತೆಯಾಗಿ ನೀರು ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದವು ಎಂದು ನೀವು ಕೇಳಿದ್ದೀರಿ. ನನ್ನ ಪ್ರವಚನದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಹಸು ಮತ್ತು ಹುಲಿ ಒಂದೇ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನೀರು ಕುಡಿಯುವಷ್ಟು ನನ್ನ ಪ್ರಭಾವವಂತೂ ಇಲ್ಲ ಹಾಗೂ ಆ ರೀತಿಯ ಭಾವನೆಯೂ ಅನಿಸಿಕೆಯೂ ಇಲ್ಲ; ನನ್ನ ಈ ಪ್ರವಚನಗಳ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಕೇವಲ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಸೌಸೆ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿರಲು ರಾಜೀಯಾಗಲಿ ಎಂದು ನಾನು ಬಯಿಸುತ್ತೇನೆ. ತಂದೆ ಮತ್ತು ಮಗ ಜೊತೆಯಾಗಿ ಸಾಗಲು ರಾಜೀಯಾಗಲಿ, ಅಣ್ಣ ಮತ್ತು ತಂಗಿ ಜೊತೆಯಾಗಿ ಕುಳಿತು ಉಟ ಮಾಡಲು ರಾಜೀಯಾಗಲಿ, ಅತ್ಯಿಗ್ರೇ-ನಾದಿನಿ ಜೊತೆಯಾಗಿ ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ! ಹೋಗಲು ರಾಜೀಯಾಗಲಿ ಎಂದು ಬಯಿಸುತ್ತೇನೆ. ಸಾಕು ! ನಾನು ಮುನಿ ತರುಣ ಸಾಗರ ತನ್ನ ಶೋತ್ರರಿಂದ ಇಷ್ಟನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಯಿಸುತ್ತೇನೆ. ಏನು ನೀವು ನನ್ನ ಈ ಮಾತನ್ನು ಪೂರ್ಣ ಮಾಡಲಾರಿರಾ ?

ದುಗತಿನ ಅತ್ಯಂತ ದೊಡ್ಡ ತೀರ್ಥ-ತಾಯಿಯ ಮಡಿಲು.
 ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಮಡಿಲಿನಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ತೀರ್ಥಂಕರರು
 ಹಾಗೂ ಅವತಾರಿಗಳು ಆಡಿದ್ದಾರೆ.
 ಪ್ರೀತಿ ಯಾವಾಗ ಅಳುತ್ತದೆ ? ಎಂದು ಮನೆಯ
 ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೊಸ ಗೋಡೆ ನಿಲ್ಲತ್ತದೇಯೋ
 ಅಂದು ಇಬ್ಬರು ಸಹೋದರರ ಪ್ರೀತಿ
 ಮುಚ್ಚಿ-ಮುಚ್ಚಿ ಅಳುತ್ತದೆ.
 ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿರುವ ಗಂಡು ಮೆರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ
 ಏನು ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು ?
 “ಯಾರು ಇಂದು ಮೆರವಣಿಗೆಯೋಂದಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರ್ಯೋ
 ನಾಳೆ ನನ್ನ ಶವವನ್ನು ಇದೇ ಜನರು ಎತ್ತುತ್ತಾರೆ”
 ಎಂದು ಯೋಚಿಸಬೇಕು. ಯಾರಾದರೂ ವಿಶ್ವಾಸಫಾತ
 ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಅವರನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬಿಡಿ,
 ಆದರೆ ಅವರ ಹೆಸರು ಜ್ಞಾಪಕದಲ್ಲಿರಲಿ.

ತೋವ ಅತ್ಯೇಯಾಗಿದ್ದರೆ ಹಾಗೂ ನಿಮ್ಮ ಪರಿವಾರದಲ್ಲಿ
ಸುಖ-ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಬಯಿಸುವಿರಾದರೆ
ನನ್ನ ನಾಲ್ಕು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿಡಿ. ಮೊದಲ
ಮಾತು, ಸೊಸೆ ಮತ್ತು ಮಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಮಾಡಬೇಡಿ.
ಸೊಸೆಯನ್ನೇ ಮಗಳಿಂದು ಭಾವಿಸಿರಿ.
ಎರಡನೆಯ ಮಾತು, ಸೊಸೆಯೋಂದಿಗೆ ಜಗಳವಾದಾಗ
ಸೊಸೆಯ ಸಂಬಂಧಿಕರಿಗೆ ಕೆಟ್ಟಿ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಬೇಡಿ.
ಇದನ್ನು ಸೊಸೆ ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ:
ಮೂರನೆ ಮಾತು-ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಸೊಸೆಯ
ಅವಸ್ಥಾಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಡಿ. ಇದರಿಂದ ಮಾತುಕತೆಯ
ಎಲ್ಲ ಬಾಗಿಲುಗಳು ಮುಚ್ಚಿ ಹೋಗುತ್ತವೆ.
ನಾಲ್ಕನೆಯ ಮಾತು-ಒಬ್ಬ ಸೊಸೆಯ ಅನಿಸಿಕೆ-ಬೇಡಿಕೆಗಳು
ಏನಿರುತ್ತವೆ ಎಂದು ಸದಾಕಾಲ ಧ್ಯಾನವಿಡಿ, ಯಾಕೆಂದರೆ
ಅತ್ಯೇಯೂ ಒಂದು ದಿನ ಸೊಸೆಯಾಗಿದ್ದಳು.

ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಏನಿದೆಯೋ ಅದರ ಆನಂದ ಪಡೆಯುವುದು
ಸುಖೀ ಜೀವನದ ದಾರಿ.

ಏನಿಲ್ಲವೋ ಅದರ ಹಿಂದೆ ಓಡುವುದು ಹುಚ್ಚತನ.
ಒಳ್ಳೆಯ ಉದಾಹರಣೆ ಎಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ಜೀಬಿನಲ್ಲಿ
೧೦ ರೂಪಾಯಿಗಳಿಧ್ಯಾರೆ ಅದರ ಆನಂದ ಪಡೆಯಿರಿ.
100 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ 10 ಕಡಿಮೆ ಇದೆ
ಎಂದು ದುಃಖಪಡಬೇಡಿ.

100ನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ಹೋಗಬೇಡಿ, ಯಾಕೆಂದರೆ
ಅದು ಪೂರ್ಣ 100 ಎಂದೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ,
ಅದರೆ ಇರುವ ೨೦ ಇಲ್ಲದಂತಾದೀತು.
ಸಾಮಾಟ ಸಿಕಂದರನದೇ 100 ಪೂರ್ಣವಾಗಲಿಲ್ಲ
ಎಂದಾಗ ನೀವು ಯಾವ ಗಿಡದ ‘ಮೂಲಿ’
ನೀವಂತೂ ಆ ‘ಮೂಲಿ’ಗಿಂತ ಮಾಮೂಲಿ !

ಮನಸೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಕೆಲವು ಕೊತಡಿಗಳ ಜೊತೆಗೆ
ಒಂದು ಶೈಕಾಲಯ ಇರುತ್ತದೆಯೋ ಹಾಗೂ
ಶೈಕಾಲಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ
ಕೂಡುತ್ತಾನೋ ಅಷ್ಟೇ
ಸಮಯವನ್ನು ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ರಾಜನೀತಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು.
ಎಸ್ತ್ರೋಫಿಕವಾಗಿ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ರಾಜನೀತಿಯ ಮಹತ್ವ
“ಶೈಕಾಲಯ”ಕ್ಕಿಂತ ಎಂದಿಗೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಬಾರದು.
ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ,
ಪ್ರಿಜ್ಞನಲ್ಲಿ ನೀರನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ಇಟ್ಟರೆ ಅದು
ಮಂಡುಗಡ್ಡೆಯಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ.
ಹಾಗೆಯೇ ಹಗಲು-ರಾತ್ರಿ, ರಾಜನೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ
ಕಳೆಯುವ ಮನುಷ್ಯ ಹುಚ್ಚನಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತಾನೆ.

ನೀವು ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳಾಗಿದ್ದರೆ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ
 ಆತ್ಮೀಯತೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ಮಕ್ಕಳಿಂದ
 ದೂರವಿರಬೇಡಿ. ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯವನ್ನು
 ಮಿಸಲಾಗಿಡಿ, ಅವರ ಜೊತೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ ಹಾಗೂ
 ಮಾತನಾಡಿ ಯಾಕೆಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ಶೈಷ್ಟು
 ಸಂಪತ್ತು ಅವರೇ ಅಲ್ಲವೇ ?
 ದುಡ್ಡ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುವಾಗ ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ನಿಮ್ಮ
 ಕೈ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವಷ್ಟು ಮಗ್ಗರಾಗಬೇಡಿ.
 ಮಕ್ಕಳು ಕೆಟ್ಟುಹೋದರೆ ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸಿ ಏನು
 ಮಾಡುವಿರಿ ? ಮಕ್ಕಳು ಮಕ್ಕಳೇ, ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರನ್ನು
 ರಕ್ಷಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರು ಸ್ವಯಂ ರಕ್ಷಣೆ
 ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಅರಿಯರು.
 ಅವರನ್ನು ಕೆಟ್ಟ ದೃಷ್ಟಿಗಳಿಂದ, ಕುಸಂಗಾತಿಗಳಿಂದ ರಕ್ಷಿಸಿ.
 ಇಲ್ಲವಾದಲ್ಲಿ ನಾಳೆ ನಿಮ್ಮ ಅಧೋಗತಿ ಆದೀತು.
 ('ಬಚಿಗೆ ಬಚ್ಚಾ' ಅನ್ನತಾರೆ ಕಾರಣ
 ಅವರನ್ನು 'ಬಚಾವು' ಮಾಡ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.)"

ತಾವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ಒಂದು ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು
ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿಡಿ ಹತ್ತು ಮತ್ತು ಹನ್ನರಡನೆ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ
ಇರುವಾಗ ಈ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಮಲಗಬೇಡಿ.
ಹಗಲು-ರಾತ್ರಿ, ಓದಿರಿ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಈ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳೇ
ನಿಮ್ಮ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ರೂಪಿಸುತ್ತವೆ.
ಒಂದು ವೇಳೆ ಈ ಎರಡು ವರ್ಷ ನಿದ್ದೆಯಲ್ಲಿ ಕಳೆದಿದ್ದೇ
ಆದರೆ ಇಡೀ ಜೀವನವೆಲ್ಲಾ ಎಚ್ಚರದಿಂದಲೇ
ಇರಬೇಕಾದೀತು.
ಕಾರಣವೆಂದರೆ ಕತ್ತೆಯಂತೆ ದುಡಿದು ಜೀವನ
ನಡೆಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.
ಒಂದು ವೇಳೆ ಈ ಎರಡು ವರ್ಷ ಎಚ್ಚಿತ್ತು ಕರೋರ
ಪರಿಶ್ರಮದಿಂದ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ಸಫಲತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದರೆ
ಜೀವನದ ಉದ್ದಕ್ಕಾ ಆರಾಮದಿಂದ ನಿದ್ರಿಸಬಹುದು.
ಕಾರಣವೆಂದರೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಹುದ್ದೆಗೆ ನಿಮಗೆ
ನಿಯುಕ್ತಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ.
ಹಾಗೂ ಜೀವನ ಆರಾಮದಿಂದ ಸಾಗುತ್ತದೆ.